

Obsah

Předmluva (Prof. Georg Scherer)

9 - 12

I.

13 - 29

Ve filozofování je překračován svět práce - obecný užitek a *bonum commune* - „totální svět práce“ spočívá na ztotožnění obecného užitku a *bonum commune* - situace filozofie ve světě práce - múzický a náboženský akt, poměr ke světu, jaký se realizuje v otřesení erótem a smrtí, a jejich příbuznost s filozofickým aktem - lživé formy těchto základních postojů - trvalý nesoulad mezi filozofií a světem pracovního dne: thrácká děvečka, Platónova postava Apollodóra - pozitivní tvář této nepřiměřenosti: svoboda (nedisponovatelnost) filozofie - vědění funkcionáře a vědění gentlemana - „nesvobodnost“ speciálních věd - svobodnost filozofie a její „teoretický“ charakter - předpoklad teorie - víra, že pravé bohatství člověka nespočívá v uspokojení potřeb ani v ovládnutí přírody

II.

31 - 49

Kam proniká filozofický akt, když překračuje svět práce? - svět jako vztažné pole - hierarchie světů - pojem „prostředí“ (von Uexküll) - duch jako vnímavost pro svět; duch existuje v celku skutečnosti - bytí jako vztaženost k duchu: pravda věcí - stupně niternosti: vztah k totalitě a personalita - svět ducha: úhrn věcí a podstata věcí - člověk není čirý duch - vztažné pole člověka: průnik světa a prostředí - filozofování jako krok z prostředí do vis-à-vis de l'univers; „nadlidský“ charakter tohoto kroku - rozlišovací znak filozofické otázky: je kladena v horizontu celku skutečnosti

III.

51 - 69

Prostředí a svět nejsou oddělené oblasti - uchování světa v prostředí: údiv - „ne-měšťácký“ charakter filozofického údivu - riziko vykořevení ze světa pracovního dne - údiv jako stav, kdy se „myšlení nevyzná samo v sobě“ - vnitřní směřování údivu se nenaplnuje v pochybnosti, nýbrž ve smyslu pro tajemství - údiv jako trvalý imanentní princip filozofování - údiv a filozofování mají strukturu naděje - co je v tom specificky lidského - speciální věda vychází z údivu ven, filozofie ne - *filosofia* jako milující hledání moudrosti, jakou má Bůh - vnitřní nemožnost „uzavřeného“ filozofického systému - filozofování jako výkon lidské existence

IV.

71 - 89

Tradovaný výklad světa, který filozofii „vždy již“ předchází - Platón, Aristotelés, presokratikové a jejich vztah k tradici - Platón: tradice jako zjevení - nepředpojatost vůči teologii, podstatný znak platónského filozofování - křesťanská teologie jako jediná podoba předfilozofické tradice na Západě - živost filozofie závisí na jejím poměru k teologii - jak je možná nekřesťanská filozofie? - křesťanskou filozofii necharakterizuje možnost hladších řešení, ale hlubší uchopení světa v jeho tajemnosti - křesťanská filozofie *není* myslitelsky „jednodušší“ - veselí z nemožnosti pochopit - křesťanství není především nauka, ale skutečnost - vlastní půda křesťanské filozofie: živá zkušenost křesťanství jako skutečnosti

Poznámky

91 - 94